

съ неизказано сладострастие. Той криеше отъ другаритѣ си искусно тия движения на страстната си юношеска душа, защото бѣ срамота и безчестно въ оня вѣкъ, кога казакъ, оште не испиталъ бой, мисли за жена и любовъ. А той испослѣ се рѣдко видѣше главатаръ на нѣкой таборъ, но позече бродѣше нѣидѣ сами по Киевъ въ нѣкол далечна улица, потъпнала въ вишньови градини, между низкитѣ кѣштици, които гледахъ засмѣно на улицата. А по нѣкога той ходѣше и въ боярската улица, дѣто е сега стари Киевъ, дѣто сѣ живѣе дворяне малоруски и полски и кѣштитѣ бѣхъ изградени п'хубаво. Веднѣжъ, като бѣ се зазѣпалъ, на него токоречи паскокна кочия на нѣкой си полски панъ, и кочияшътъ, който сѣдѣше отъ преди съ страшни мустаки шлевиъ го добръ съ камшиктѣ. Младий бурсакъ възкни: съ безумна дерзость хванъ той задното колело съ замашната си рѣка и запрѣ кочията. И кочияшътъ, уплашенъ да не стане нѣшто, удари коніетѣ, коніе полѣтѣхъ, — и Андрей, добръ че се сѣти да си пустне рѣката, плѣснѣ на земята по очитѣ си въ калътъ. А надъ него се раздаде и гласовитѣ ихармониченъ смѣхъ. Той погледна и видѣ че стои на прозореца хубавица, каквато не бѣ видвалъ отка' се бѣ родилъ: черноока и бѣла, като снѣгъ, кога го огрѣе утрина слънцето, та се зарумени: Тя се смѣеше отъ сѣ сърце, а смѣхътъ правѣше хубоста ѝ, да грѣ ослѣпително, като слънце. Той се смая. Совѣсмъ замаянъ ѝ гледаше и безъ внимание си отриваше калътъ отъ лицето, а то оште повече го замазваше. Коя ште да е тая мома? Той отиде да попита слугитѣ, които, премѣнени, на купъ стоѣхъ предъ вратията, а въ средата свирѣше младъ бандуристъ (гусляръ.) А слугитѣ, като му видѣхъ лицето кално, дигнѣхъ смѣхъ, и не отговорихъ му. Нѣй-послѣ той се научи, че тя била дъщеря на ковенский войвода, който бѣ дошълъ за малко време. На другата ношъ, дерзостенъ, каквито биватъ само бурсацитѣ, той се прекачва презъ плетътъ въ градината, качва се на едно дърво, което се растилаше съ клоніето си надъ самата стрѣха; отъ дървото слази на стрѣхата и презъ коминя влиза въ одаята на хубавицата, дѣго спл, и заварва ѝ, че сѣди предъ свѣшта и вади си изъ ушитѣ златнитѣ менгуше. Хубавата полячка, като видѣ предъ себе си незнаенъ човѣкъ, уплаши се и не можѣ ни една дума да продума; но като го видѣ, че стои навелъ очи и не смѣе да шавне съ рѣка, кога го позна и припомни, че паднѣ предъ очитѣ ѝ, на улицата, пакъ захвана да се смѣе. Освенъ това въ лице-